

(6) [פסוקים 1:1-3] [עליל 1.72]

תורה אור השלם

1. וביום שמתחבבם ובמועדיהם ובקראשי הדרשיהם בתצורת על עלתיכם ועל זבחי שלמיכם ויהי לכם לזכרון לפני אלהיכם אני יי אלהיכם: במדבר י' 2. ממור לךוד הבר לך בני אלים הבר לך כבוד: תהלים כט א 3. וקרשע אמר אלהים מה לך לספר חקי ותשא בריתי עלי פיך: תהלים טו 4. מי יקום לי עם מרעים מי יתיבב לי עם פעלי און: תהלים צד טו 5. בינו בערים בעם ובסילים מתי תשכיל: תהלים צד ח 6. הסיודות מסבל שכמו כפי מדרד העברת: תהלים פא ז 7. לא ידעו ולא יבינו בחשכה יתחלבו ומטו כל מוסדי ארץ: תהלים פב ה

הגהות הב"ח

(6) רש"י ד"ה אתקין וכו' הקורא שהוא ניתוסף כמולו של מועד:

רבינו הגנאל

ואמר ר' יוחנן [התם] לידע שהוקבע ראש חודש בזמנו. ואסיקנא תרי הכירא עבדין ליה, דחוי האי חזי, ודלא חזי האי חזי האי, את שמע יכול כשם של חודשים זה לזה, שאין תוקעין (8) בכל קראש חודש. ואמר רב אשי כתיב ראשי, דמשמע ב', וכתיב חודשם חסר דמשמע חדא, שנאמר ובראשי חודשם, ש"מ איהו חודש שיש לו שני ראשים ואתה מוזכר חודש אחד, הו אמר זה ראש השנה שהוא גם ראש חודש, ואי אתה מחשב אלף (ראש [חודש] אחד. תוב מקשינן אדר' אתא מיהא דתניא בענין שיר של כל יום מששת ימי סוכה, וקמי בוכן שחלה שבת להיות באחד מהן, ימוטו, שהוא שיר של יום ביום האחרון מחולו של מועד ידחה, כלומר האחרון (אחרון) נדחה, ואי אתא לדר' אתא אמא נדחה, ליבתי לשבת וליבתי דיומיה, דהא תנן בשיר על כל פרק תקיעה, ועלה בתויבתא לרב אחא, ואמרין דהא ר' אחא מתניתא תני,

החליל פרק חמישי סוכה

וא"ר יוחנן. לך סודרין אותן למעלה משאר אצרים להראות שהן משויצין ולהודיע שהוקבע החדש בזמנו: יכול כשם שחוקעין. על מוסף של ר"ח בפני עצמו כשחל בחול ועל מוסף שצת בפני עצמה כשהיא לצדה: **כך חוקעין על כל מוסף ומוסף.** כשחלו להיות יחד:

ואמר ר' יוחנן לידע שהוקבע ר"ח בזמנו תרי היכירא עבדין דחזי האי חזי והזוי בהאי חזי מיתבי דתני רבא בר שמואל "יכול בשם שתוקעין על שבת בפני עצמו ועל ראש חודש בפני עצמו כך יהיו תוקעין על כל מוסף ומוסף ת"ל ובראשי חודשיכם תיובתא דרבי אחא תיובתא מאי תלמודא אמר אביי אמר קרא ובראשי חודשיכם הוקשו כל חודשים כולם זה לזה רב אשי אמר כתיב חדשכם וכתיב ובראשי ואיזה חדש שיש לו שני ראשים הוא אומר זה ר"ה ואמר ר' חמנא חדשכם חד הוא ועוד תניא בחולו של מועד בראשון מה היו אומרים ²הבן לה' בני אלים בשני מה היו אומרים ³ולרשע אמר לי עם מרעים ברביעי מה היו אומרים ⁴מי יקום לי עם מרעים בעם בחמישי מה היו אומרים ⁵בינו בויערים מסבל שכמו בשישי מה היו אומרים ⁶הסירותי מסבל שמוסדי ארץ ואם חל שבת באחד מהם ימוטו ידחה רב ספרא מנח בהו סימנא הומבחה"י רב פפא מנח בהו סימנא הומבחה"י וסימנך ⁶אמבוחא דספרי תיובתא ⁷ד' אחא בר הגינא ומתניתא קאמר אמר ר' אחא בר הגינא שמואריבין בתקיעות רבנן דקיסרי משמיה דר' לן תרי יומי היכי עבדין אביי אמר שני ידחה רבא אמר ישיבועי ידחה תניא כותיה דרבא אמ חל שבת להיות באחד מהן ימוטו ידחה אתקין אמיר דמדלגי דלוגי:

נה.

אתקין אמיר דמדלגי דלוגי. יום ראשון של חול המועד אומר במוסף זיום השני וזיום השלישי לפי שהוא ספק שני ספק שלישי וכן בכל יום ויום של חול המועד ספק הראוי ופירש בקונטרס כי היכי דאתקין אמיר לענין תפלה עבדין נמי לענין קוראי התורה ורביעי שנתוסף לחול המועד יותר משאר ימים ויכיר שהוא צא לכבוד היום הוא קורא ספיקי היום כמו שש"ך אומרן ואם שבת הוא קוראן המפטיר וג' הקוראים תחילה שנים הראשונים קוראים שמי ספיקות היום והשלישי צפרשת יום המחרת והרביעי חוזר וקורא מה שקראו שנים הראשונים והשם לפי קדר זה יסתנה הסדר זיום הושענא רבא שאם יקראו שנים הראשונים שמי ספיקות היה השלישי זקוק לקרות זיום השמיני עגרת מהיה לכס לזון נכון לקרות צגא פרשה שאינה של חג ואם ממחיל הראשון וקורא פרשה שלפני הספיקות ושני ושלישי קוראים הספיקות נמלא שאין סדר זה כסדר שאר הימים ועוד דצמנוכה כשקוראין צפרשת נשיאים רגילים שנים הראשונים לקרות נשיא אחד דיומא ושלישי קורא דלמחרת אלמא חשיז ראשון עיקר וצגא איפכא דלדרבה האחרון נמשז עיקר לפיכך ראוי להנהיג שכל הארבעה הקוראים צמורה אין קוראים כי אם צספיקות יום ראשון של חול המועד קורא ראשון זיום השני ושני זיום השלישי וחזר שלישי וקורא זיום השני ורביעי זיום השלישי ויזנא זיום קוראין צספיקות בכל יום ויום: וצמולוק

ידחה רבא אמר ישיבועי ידחה תניא כותיה דרבא אמ חל שבת להיות באחד מהן ימוטו ידחה אתקין אמיר דמדלגי דלוגי: מתני'

לי כמעט שכנה דומה נפשי אם אמרתי מטה רגלי וגו' שרעפי בקרבי נחמוניך ישעשע כלומר אף לפי רכותי אין אלו נמנעין מלצא להשתעשע צמחומיך וכו' עד סוף המזמור. ולמחר זינו צוערים צעם מפני שעכשי וזמן ממונת עניים שהוא זמן אסוף זמן לקט עמדה ופאה ומעשר עני וכשנגיעין ימים האחרונים שהן קרובים לפרוש ולשוב לצמיהם קורין לפנייהם להוכיחם שיעשרו כראוי וע"פ שהמעשרות צנענה ולא יאמרו מי רואנו ומי יודענו לך אומר זינו צוערים צעם שאומרים צלצם מי יגיד מעשיו הנוטע און הלא ישמע אם יזכר עין הלא יצט היוסר גוים הלא יוכיח וגו' עד מי יקום לי: **הסירותי מסבל שכמו.** דברי נחמונין הן אם תזכו צרה קרחת ואחלנך לענך כסתר רעם אצחק על מי מריבה כו' על המים שנידונו עליהם צגא לפי מה שאני צומך אפסוק לך על שם שמתפללין על הגשמים וצריכים להם וכתיב צמזמור זה אנכי ה' אלהיך המעלך מדרך מנצחם הרחצ פיך ואמלאהו שאשלה לכס צרכה וסוף המזמור ויאליהו מחלצ מטה וגו': **ימוטו כל מוסדי ארץ.** צמזמור אלהים נצז בעדת אל ואומרים כל המזמור על שם שכתוב צו עני ורש הצדיקו אלו מעשרות שך הוא נדרש בחולין לזך משלך ותן לו צפרק אורוע (דף קלז). לא ידעו ולא יבינו ומי שאינו זמן לצו להצין לך צחסכה יתהלכו זו מיתה צמתן (צמות פ"ה מ"ט) הארבעה פרקים הדבר מתרבה כו' צמולאי החג שצכל שנה מפני זמן ממונת עניים וגורם קללה לעולם ורעזון צמיוטו כל אפסי ארץ: **ואם חל שבת באחד מהן.** ודחו שיר המועד מלפני שיר שבת: **ימוטו ידחה.** שהוא שיר אחרון ונדחה מפני שאמרו באחד צצבת שיר שהיה ראוי לומר אהמול שאין מדלגין סדר השיר וצשני שיר של אחד צצבת נמלא האחרון נדחה: **הומבחה"י.** סימן סדר הפרשיות הוא ומחליף להקדים הסירותי לצינו צוערים צעם: **וסימנך.** שלא תטעה אחיה סימן של רצ ספרא: **אמבוחא דספרי.** גדודי אנשים ונשים רגילים להלך צמזוי של מלמדי תינוקות שהתינוקות ואבותיהם ומזוין אללם אף כאן מי ששמו ספרא היה סימנו הומבחה"י שדומה למיבת אמבוחא: **סיובסא דר' אחא.** דלמחר תוקעין על כל מוסף אלמא דלמחר לכל אחד שירו והלא קמני ימוטו ידחה אלמא לא אמרו צצבת של חול המועד אלא שיר של שבת: **אמר רבינא לומר שמאריך צספיקות.** צרייתא קמני סתמא הכל לפי המוספין תוקעין ור' אחא פירשה שתוקעין על כל מוסף ולא ה"ל לפרושי הכי דודאי אין אומר אלא שיר אחד ואין כאן אלא תשע תקיעות ושלשה פרקי השיר וצרייתא קמ"ל שמאריך צמנך התקיעות כשיש שני מוספין ואומרין השיר לאחר שקרבו נכסי שניהם: **שמרבה בתוקעין.** שמוסיפין חלוצרות ותוקעין יחד וכולהו חד מיחשצי דתנן צצרכין (דף ג'.) אין פוחזין משמתי חלוצרות ומתשע כנורות ומוסיפים עד לעולם: **אין דאין לן הכי יומי היכי עבדין.** משום דאיירי צשמי פרשיות המאורעות ליום דדחינן חדא מניה קצעי לה ואנן דמיצעי לן למימר צללואת דמוספין את מוספי היום וקצננות החג אינן שוין שהפרים מתמעטין והולכין ואית לן תרי יומי י"ט מספיקא ולא מצינן למימר ציי"ט שני פרשת וזיום השני דא"כ עבדין ליה חול ומיבועי לן למימר ציה וצחמשה עשר יום כיונא קמנא היכי עבדין צראשון של חול המועד וצשאר הימים מי אמרינן ציונא קמנא וזיום השני דה"ל למימר מאתמול וכן כסדר ונמלא צזיום השביעי של ערבה נאמר וזיום הששי ועל כרחך למחר שהוא יו"ט לא מצינן למימר וזיום השביעי דאם כן עבדת ליה חול ונמלא צשביעי נדחה או דלמא יומא קמנא אמרינן וזיום השלישי ושני נדחה ממקומו מפני שהוא ספק ידחה לגמרי: **ימוטו ידחה.** שהוא אחרון אלמא פרשה שנתת היום אומרים אותה למחר ואחרונה נקרת: **אתקין אמיר דמדלגי דלוגי.** ונמלא כולן עומדין. אומרין זיום ראשון של חול המועד זיום השני וזיום השלישי ספק שני ספק שלישי ולמחר אומרים זיום השלישי וזיום הרביעי וצשלישי חול המועד זיום הרביעי וצבריעי זיום החמישי וזיום הששי וצחמישי חול המועד שהוא הושענא רבא אומרים זיום הששי וזיום השביעי כספיקו והיינו דלוגי שאומרים היום מה שאמרו אתמול כדאמרין (מגילה דף כג.) גבי ר"ח רצ אמר דולג שאומר השני אחד מן הפסוקים שאמר ראשון. וכי היכי דאתקין אמיר לענין תפלה עבדין נמי לענין קוראי התורה שהרביעי הקורא שהוא (6) מוסף בחולו של מועד יותר משאר ימים ויכיר שהוא צא לכבוד היום הוא קורא את ספיקי היום כמו ששליח צבור אומרן ואם שבת הוא קוראן המפטיר והשלשה שקורין תחילה אין מקפידין על קריאתם יקראו מה שירצו ומכל מקום כך היו נוהגין רבותי שני ראשונים קוראים שנים ספיקי היום והשלישי צפרשת יום המחרת שאינה מספיקות היום כלל והרביעי חוזר וקורא מה שקראו שנים הראשונים: מתני'

עין משפט
נר מצוה

כב א מיי פ"ו מהל' כלי המקדש ה' ה: **כב ב מיי** פ"י מלכות ממדין הלכה יא סמג עשין רה: **כב ג טושיע** א"ח סמן מרסן סעף ג ומרסן סעף א:

מוסף רש"י

הבו לה' וגו' בינו בויערים בעם. טלס רמזים על עסקי ממונת עניים מפני שזמן אסופה הוא ועת לזמן לקט עמדה ופאה ומעשרות שמוטו מפרשים ויפרשו צעין יפה (ועיל' טו).

רבינו הגנאל

ואין נדחו דבריו. ופירק רבינא ר' אחא לא ידיקן פירוש מתניתא דאיתיה ליה בידיה, וכך פירושה, האי דתניא הכל לפי המוספין, לומר שמרבה בתוקעין או מאריך בתקיעות. כלומר מרבין כהני, ותוקעין ומריעין ותוקעין ומאריכין לפי המוספין, והכל בידה, אבל לזה בפני עצמו ולזה בפני עצמו לא. ואנן דאית לן תרי יומי היכי עבדין במקרא בספרא ובתפלה. אביי אמר שני נדחה, פירוש בשני ימים טובים קורין בין כסיפרא בין בצלואת ובחמשה עשר יום וגו', ובשלישי קורין וביום השני ואחריו וביום השלישי ואחריו וביום הרביעי ואחריו וביום החמישי ואחריו שהוא יום ערבה וביום הישישי, ולמחר שהוא יום טוב קורין ביום השמיני, וכן ביום טוב שני, נמצא ערבה, שהוא הוא שנתה. תניא כרבא הא דתניא ימוטו ידחה פ"י האי שיר דפירש בהא בביית, שיר דיומיה דחולו דמועד דחג הסוכות הוא. ימוטו ידחה דקמני (3) (טוב) ערבה, שהוא ששי לימי חולו של מועד. אקמך אמיר דמדלגי דלוגי. מצינו שפירש גאון זצ"ל הכין מנהג באחרין בתרין מתיבתא, ביום הראשון וביום השני שהן ימים טובים, קורין ובחמשה עשר בלבד. ביום השלישי שהוא חול המועד, קרי כהן וביום השני, ולוי קורא וביום השלישי, ישראל קורא (המשליח) והשלישין, והרביעי דהוא מפטיר, קורא וביום השני וביום השלישי. וכן מוכיחין תרי עניני ובשביעי קור' ביום הששי וביום השביעי. וכן בתפלה.

(6) נמלא דל"ל שאין תוקעין בחודש שיש בו צ' מוספין רק כמו בכל יום.
(3) נמלא דל"ל היינו שני על יו"ט של ערבה וכו'.

החליל פרק חמישי סוכה

כה א מיי פ"ד מהל'
ממדין הלכה י:
כו ב מיי טס הל' יג:
כז ג מיי פ"ד מהלכות
כח ה המקדש הלכה ד
כט ד מיי טס הלכה ה
סג עשין קעב:
כח ד מיי טס הלכה ה
ופ"ד מהל' ממדין
הלכה י:
כט ה ו מיי פ"ד מהל'
כז ה המקדש הלכה ה:

רבינו הגאון

מתני' יום [טוב] הראשון של חג (שחורא) [היה] שם י"ג פרים כו'. פי' בכל הרגלים (בכל המשמרות שש כהנים באות לחוג, והיה האות להיות כולן מקריבין קרבנות של רגל, וכשם שכולן מקריבין כן היה כולן חולקין. ביום טוב הראשון של חג היה שם לי' בהמות, י"ג פרים ושני אילים ושעיר אחד הרי י"ד, וי"ד כבשים. הפרים והאילים והשעיר חולקין י"ז משמר [כל משמר] שהמה אתה, ושאר י"ד כבשים לחי משמרות, ביום הראשון של משמרות מקריבין שני שני כבשים, הרי י"ב כבשים, ושתי משמרות מקריבין אחד אחד. יום שני חטור הפרים, [נמצא] י"ב פרים, ואילים שנים, ושעיר ט"ז בהמות לט"ז משמרות, ונשתירו י"ד כבשים לט' משמרות, חמשה מקריבין שנים שנים דו' מקריבין אחד אחד, יום ג' י"א פרים ושני אילים ושעיר, [הרי] י"ד בהמות ל"ד משמרות, ונשתירו י"ד כבשים ל"ד משמרות, ד' משמרות מקריבין שנים שנים, וששה משמרות מקריבין אחד אחד, וכן סדר כל יום עד השביעי, ובשביעי כולן שוק, כי שבעה פרים לשבעה משמרות ושני אילים לשני משמרות, ושעיר למשמרה [אתה] הרי י', ונשתירו י"ד כבשים ל"ד משמרות, כל אחת כבש אחד. בשמיני חזרו לפייס כרגלים. ופליגי רבי ורבנן לענין פר הבא בשמיני, דרבי סבר מפסין עליו כל המשמרות ככל הרגלים. והכמים סברי אין מפסין עליו אלא שתי משמרות שלא שילשו בפרי החג, והן מפסין עליו בלבד. לפי שפרי החג כולן הן ע', והגן מי שהיה מקריב בפריים היום לא היה מקריב למחר אלא חזרוין חלילה, הלכך כשתחלק את ע' פרים לכ"ד משמרות, נמצאו ביום כ"ב, ג' פרים לכל משמר ומשמר, ושאר ב' משמרות ביום ב', ואתא נמי רבנן. והא דתניא כל המשמרות כולן שונות ומשלשות בפריים, חוץ משתי משמרות ששונות ואינן משלשות. איכא לאוקמא בפרי החג וחושבא בעלמא קמ"ל, אבל כפר דשמיני משמרה אחת מהן תרתי דאמרו שקלא ביה ולא פליגא אדרבנן, ואיכא לאוקמא

ובחילוק אדם הפנים. דוקא בחילוקו שזין אצל סילוקו וסידורו והקטרת הזויקין למשמר הקצוע דהכי תניא בזמנספתא לחם הפנים עבודתו במשמר הקצוע ואכילתו בכל המשמרות והיינו עטמא משום דצגמרא מרבינן ליה חלק חלקם יאכלו משמע לאכילה רביה רחמנא ולא לעבודה ומוסף שבת לא מפרשה מתינתין מידי ושיירא והוי בכלל דשאר קרבנות צבור וכי קאמר צגמרא לאתויי פר העלם דצר של צבור ושעירי ע"ז הוה מני לאתויי מוסף שבת דצהדיא קמני בזמנספתא שהוה למשמר הקצוע והא דמרצה לחם הפנים טפי דיאללו משמע מידי דלכילה הוא עיקרו והיינו לחם הפנים שצבר נעשה מלכותו משבת שעברה שסידרוהו על השלחן ואינו מחוסר מעמה אלא סילוק דאי משום הקטרת צויקין להתיר לחם קאתין ואין עבודה זו בגוף הלחם:

עד

מתני' יום טוב הראשון של חג היו שם י"ג פרים אילים שנים ושעיר אחד נשתירו שם י"ד כבשים לשמונה משמרות ביום ראשון ששה מקריבין שנים שנים והשאר אחד אחד בשני חמשה מקריבין שנים שנים והשאר אחד אחד בשלישי ד' מקריבין שנים שנים והשאר אחד אחד בשלישי שנים שנים ומקריבין שנים שנים והשאר אחד אחד ברביעי שלשה מקריבין שנים שנים והשאר אחד אחד בחמישי שנים שנים והשאר אחד אחד בששי אחד מקריב שנים והשאר אחד אחד בשביעי כולן שוין בשמיני חזרו לפייס כרגלים אמרו מי שהקריב פרים היום לא יקריב למחר אלא חזרוין חלילה: **גמ'** נימא מתני' רבי הוא ולא רבנן דתניא פר הבא בשמיני בתחילה מפסין עליו דברי רבי והכמים אומרים אחת משתי משמרות דלא שלשו בפריים עושה אותו אפילו תימא רבנן אטו שתי משמרות לא אפוסו בעי כמאן אזלא הא דתניא א' כל המשמרות שונות ומשלשות חוץ משני משמרות ששונות ואין משלשות נימא רבי ולא רבנן אפי' תימא רבנן מאי לא שלשו בפרי החג ומאי קמ"ל הא קמ"ל מי שהקריב פרים היום לא יקריב למחר אלא חזרוין חלילה א"ר (אליעזר) הני שבעים פרים כנגד מי כנגד שבעים אומות פר יחידיו למה כנגד אומה יחידה משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו עשו לי סעודה גדולה ליום אחרון אמר לאוהבו עשה לי סעודה קטנה כדי שאהנה ממך א"ר יוחנן אוי להם לעובדי כוכבים שאברו ואין יודעין מה שאברו בזמן שבהמ"ק קיים מזבח מכפר עליהן ועכשו מי מכפר עליהן: **מתני'** א' בשלשה פרקים בשנה היו כל משמרות שוות באימורי הרגלים ובחילוק לחם הפנים בעצרת אומר לו הילך מצה הילך חמין המשמר שזמנו קבוע הוא מקריב תמידין נדרים ונדבות ושאר קרבנות צבור ומקריב את הכל: **גמ'** אימורי הרגלים של גבוה נינהו אמר רב חסדא מה שאמרו ברגלים ת"ר מנין שכל המשמרות שוות באימורי הרגלים ת"ל יובא בכל אות נפשו ושרת יכול אף בשאר ימות השנה כן תלמוד לומר מאחד שעריך לא אמרתי אלא א' בשעה שכל ישראל נכנסין בשער אחד: ובחילוק לחם הפנים כו': תנו רבנן מנין שכל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים תלמוד

מתני' י"ט הראשון של חג כו'. וכל המשמרות עולות לרגל ושש עשרה מהם מקריבין שש עשרה בהמות הללו: נשתיירו כו'. דכל המשמרות זוכות בחובות הבאות מחמת הרגל צגמל ואין משמר של אותה שבת יכולה לעכב עליהן כדאמרין צגמרא: יום הראשון. שהיו שמונה משמרות ל"ד כבשים ששה משמרות מן השמונה היו מקריבין שני כבשים כל אחת מהן הרי שנים עשר כבשים: והשאר. שנים הנותרות מקריבין אחד אחד: כבשים. שנתמעט אחד מן הפריים ונשתירו תשעה משמרות ל"ד כבשים: חמשה מהם מקריבין שנים שנים. הרי עשרה: והשאר. ארבעה הנותרות מקריבין כל אחת כבש אחד: כבשים. שנתמעט עוד אחד מן הפריים ונשאר עשרה משמרות ל"ד כבשים: ארבעה מקריבין שנים שנים. דהו לכו שמונה: והשאר אחד אחד. ששה כבשים לששה משמרות: כבשינוי כולן שוין. כל המשמרות המקריבין כבשים שוות שכל אחת מקרבת אחד שהרי אינם אלא שבעה פרים ואילים שנים ושעיר אחד לעשרה משמרות נשתיירו ל"ד כבשים ל"ד משמרות: כבשינוי חזורים לפייס כרגלים. פר אחד ואיל אחד ושבעה כבשים הקריבין כבשינוי אין קריבין כסדר קרבנות החג שקרבו לפי סדר משמרות כדצטין לפיכתי: צמסקא אלא כל המשמרות באות ומפסיות עליהן כמו שמפסין צשאר רגלים שאין קרבנותיהן מרובין להקריבין לפי הסדר ולהשוות בהן כל המשמרות אף כבשינוי כולן מפיסין והזכה בפייס מקריבו וצסדר יומא (דף כג). מפרש הי"ח מפסין: אמרו מי שהיה מקריב היום פרים לא היה מקריב למחר. פרים שאין המשמרות שהקריבו כבשים אתמול מניחים אותם אלא חזרוין חלילה ונמלאו כולן שונות ומשלשות כפריים חוץ משתיים ששונות ואין משלשות. כיצד ציוס הראשון היו י"ג פרים והקריבו י"ג משמרות כדרך

סקדרום כדברי הימים (ה' כד) יהויריב ראשון ואחריו ידעיה חריס כו' כולן כמות שהן סדורים נשתירו עשתי עשרה אחרונות לאילים ולכבשים למחרת היו שנים עשר פרים ומקריבין אותן הנך י"א משמרות וחזר יהויריב ונמלא אחד נמלא ששנה יהויריב לצדו כבשינוי היו אחד עשר פרים והקריבום י"א משמרות שאחרי יהויריב נמלא ששנו י"ב משמרות כבשינוי היו עשרה פרים והקריבום עשרה משמרות שלאחריהם הרי ששנו נמלאו כ"ב משמרות שונות כבשינוי תשעה פרים שתי משמרות האחרונות הקריבו שנים מהן וחזר יהויריב ושש משמרות שלאחריהם והקריבו שבעה פרים ששילשו שבעה משמרות כבשינוי ששנו חוץ משתיים השמונה שלאחריהם הרי ט"ו משמרות ששילשו שבעה פרים לשבעה משמרות נמלאו כולן משלשות חוץ משתיים האחרונות: **גמ'** נימא מתינתין. דקמני כבשינוי חזורים לפייס כרגלים וקא סלקא דעמיה דכל המשמרות באות ומפסיות רבי היא ולא רבנן: כתיבה מפסין עליו. כל המשמרות כאלו הוא תחילת קרבנות ולא אמרינן ליקרבו חד מהנך שלא שילשו: לאו אפוסו צעי. צין שתייהן אחי מהן מזכה צו ודלמא הואו פייס דקאמר מתני' צין שתייהן היה דהא לא תנן ציה בתחילה: מאי קמ"ל. וכי מניינא אתא לאגמרינן שכן עולה החשדון כשחזרוין חלילה: ומשני קמ"ל מאי דאשמועינן נמי תנא דמתניתין מי שהיה מקריב פרים היום כו': שבעים פרים. פרי החג שבעים הם חוץ משל שמיני כנגד שבעים אומות לכפר עליהם שירדו גשמים בכל העולם לפי שנידונין בחג על המים: פרי יחידיו. של שמיני: ששהה ממך. אין לי הנייה וקורת רוח צשל אלו אלא צשנך: **מתני'** ג' פריים. צשלשה רגלים: צאימורי רגלים. צעורות של עולות וצחזה ושוק של שלמי חגיגה הבאות מחמת הרגל וצגמרא מפרש מאי לשון אימורים דקמני: ובחילוק לחם הפנים. אם אירעה שבת צרגל צשבעת מסלקין אותו ומסדרין לחם אחר תחתיו כדכתיב (ויקרא כד) ציוס השבת יערכנו: וצעלרת. כשאירע צשבת יש צו חילוק חמין דשתי הלחם וחילוק לחם הפנים שהוא מזה כדאמרין צכל המנחות באות מזה (מנחות דף טז): אומר לו. לכל אחד כשנותנין לו חלקו הילך מזה וכשנותנין לו צשתי הלחם אומרים לו הילך חמין לפי שאין חולקים קרבן כנגד קרבן אלא מכל אחד חלקו כדקיימא לן צקידושין (דף טז). וצמנחות (דף עג). מלכל צני אהרן תהיה ולפיכך מודיעים אותו: משמר שזמנו קבוע. שהיה משמש צשבת זו שהרגל חל צבתוה: מקריב סמידין. שהרי אינם צשציל הרגל: ונדרים ונדבות. שנצדו ונדדו כל השנה ומקריבין אותם עכשו אין שאר המשמרות זוכין צבה שאין זוכין אלא חובות שמממת הרגל: והוא מקריב אס הכל. צגמרא [גמ']. מפרש לאתויי מאי: **גמ'** אימורין דצבוה נינהו. ומאי שוות איכא: צמה שאמור צרגלים צחילוק קרבנות האמורים צרגל הרשויין להתחלק כגון חזה ושוק של שלמי חגיגה של כל יחיד ויחיד ועורות של עולות ראייה ומוספי צבור ושעירי חטאות: וצא צכל אום נפשו וצרם ככל אחיו. שאין המשמר מעצב עליו וכיון דזוכה צעבודתו זוכה צבאכילתו דכתיב (ויקרא ו) לכהן המקריב אותה לו תהיה וצכ"ד מקומות נקראו כהנים לויס: פ"ל מאחד שעריך. רישיה דקרא וכי יצא הלוי מאחד שעריך ודריש ליה הכי כמו צאחד שעריך צשכל ישראל נכנסין צשער אחד כלומר צעיר אחת: מנין של המשמרות שוות. צרגל צחילוק לחם הפנים: תלמוד

(א) [מסופתא פ"ד הי"ט],
(ב) [צ"ל אלעזר], (א) [מ"ק
פ"ד], (ג) [פסוקים לזא].

תורה אור השלם

ו. ובי יבא הלוי מאחד
שעריך מפל ישראל
אשר הוא גר שם וביא
בכל אות נפשו אל
הקדום אשר יבחר יי:
דברים יח ו

מוסף רש"י

כנגד שבעים אומות.
שמתעטעים והולכים, סימן
למה הוא להם, וציון
המקדש היו מניחים עליהם
מן היסורים (בבבדור כס
יח). כנגד אומה יחידה.
כנגד ישראל (שם כס טז).

רבינו הגאון (המשך)

כרבי. מתני' בשלשה
פרקים בשנה היו כל
המשמרות שוין באימורי
רגלים ובחילוק כו'. ש"מ
דלית המשמר הקבוע
בההוא שבות, לא באימורי
הרגלים ולא בלחם הפנים,
אלא ככחת מן המשמרות
כולן. ובעצרת נמי, שתי
הלחם לכ"ד משמרות היו
מתחלקות, ואמרו לראש
המשמרה הא לך מצה
דהוא מן לחם הפנים,
והא לך חמין דהוא משתי
הלחם. פי' אימורי הרגלים,
האמור בקרבנות הרגלים,
כגון חטאת צבור וכיוצא
בו דתנן בהו דנאכלין
לזכרי בהונה לפנים מן
הקלעין, וכן כל חובות
הבאות מתחת הרגל ברגל.
אבל עולות, דבבות נינהו.
והיינו דאמר רב חסדא
מאי אימורי, מה שאמרו
ברגלים. ותלמודא מצי יבא
הלוי מאחד וגו' ושתי
נכנסים בשער אחד, ושרת.
ותלמודא דלחם הפנים,